

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščerńi w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 nr. dostacž.

Cantate.

Matth. 28, 18—20.

Tón zylý czaš, kotryž je horjestanjeny Šbóžnik hišče na semi pschebnywał, je był bohacze zohnowany czaš wošebje ša jeho wuczobnikow. Wny wěmy, kač bu jich wěra khablata, hdyž widžachu teho Knjesa w najhlubšim ponižowanju na křiži, hdyž mějesche šmjercz čerpjeć tón, wo kotrymž mēnjachu, šo je wón to žiwjenje. Ššes šjewjenje horjestanjeneho bu mózne jich pošnacze jeho bóštwu, kač to Tomáš mupraja: „Mój Knježe a mój Božo!“ A nusne bě, šo woni, či wuczobnicy, w pošnym dowěrjenju, w mózne, njelhablazej wěrje k temu Knjesej stejachu, šo bychu hotowi byli, činicž po šłowje teho Knjesa, wuwješć jeho wolu, jemu pošlušni byč hacž do šmjercze. Ššetož tón Knjes je šwoju wěz do jich rukow položil, na jeho měšće dyrbyja woni šo prózowacž, šo by jeho kraleštwu dobyło! A temu šezele wón šwojich wuczobnikow won š tym šłowom, š kotrymž wón do šwojeho do-njebjes-špěca šo š nimi roz-zohnuje: „Mi je data wščitka móz w njebjesach a na semi; teho dla džicze a wučecze wščitkich pohanow a ššecicze jich w mjenje Wótza a Šsyna a šwjateho Ducha.“

W tutym Knjesowym šłowje je muprajene, šo je to wola teho Knjesa, we šwojej wučbje, we šwojim kraleštwje šfóncznje zylé čłowštwu na semi woššijecž; haj, kač wón po šwojim bóštwje knježi w njebjesach, tač chze wón knježicž tež na semi. Ale hinasche je tuto jeho knježštwu, hacž žane šemške. Šemške knježštwu šo šalozuje na šemšku

móz. Tón Knjes pak chze knježicž psches lubošć, kotruž je wón do teho šwěta pschinješł. Tehodla wón tych šwojich won nješezele, šo bychu jemu šemju š njecžom dobyli, ale wučicž dyrbyja woni pohanow, jim předomacž wo jeho lubošć, š kotrejž chze wón šhubjenych pytač, woššewicž šprózných a wobczezjených; předomacž dyrbyja, kač chze wón hrěšnych čłowjekow šašo wróczo wješć k Wótzej, š nim jich wujednacž, tač šo by šašo tón rjany mēr we wutrobach knježil, kiž je tam namacž, hdyž čłowjek šo wě a čuje jač džeczo Bože. A wučicž dyrbyja wuczobnicy pohanow, šštož je wón jim pschikašal. Woni šnajachu jeho wolu a šu woprawdže činili po tutym jeho šłowje. A šu w tutym šwojim čezkim škutku mózných pomoznikow namacali, powołanych wot Boha, wuhotowaných š jeho šwjatym Duchom, kač tam Pawola, kiž bě předy Saulus. A šu wjele dokonjeli w tamnym mišionškim škutkowanju přenjeho czaša.

Ale tuta Knjesowa pschikašnja wobšteji hišče dženska, a to ša wščitkich, kiž šu bohastwo Božeje lubošće šami na šebi šhonili. A k temu je tač wjele škladnošće w domje a šwojbe, w džele a powołanju, še šłowom a škutkom, še žiwjenjom a pschedsnamjom, tač šo móžemy tež my kóždu šobu pomhacž, šo by Knjesowa wučba pschezo móznicha byla tež w ššesćizianštwje šamym. A tam wotkach w pohanškich krajach čaka hišče na 1000 milionow pohanow, šo by šo tež jim jich čemnošć, w kotrejž křodža, pschewobročila do rjaneho šbóžneho šwěta. Wošebje našch czaš je mišionški czaš; psches

pohanste kraje dže mózne hibanje, a wutrobny so wotew-
rjeja ewangelijonej, a njeje tola došč dželaczerjom do
wulkich Knjesowych žnjow. Tu reka sa kóždeho, šobu
pomhacž, šej wedomny bycz wulkeje pschibslušnosće, kotruž
wšchitzny mamy, so by šłowo teho Knjesa stajnje dale
šlincžalo. A to móže kóždy, tež tón, kiž njemóže jako
mišionar šobu won čahnyčž, i tym, so wón štuť
mišionstwa i modlitwu a i woporom podpjera. Štuť
mišionstwa je i wjetšcha potašany na pomoc bratrowskeje
lubosće, a hdyž do předka njeńdže, kaž mohlo a kaž
dyrbjało, dha leži na tym, so na šředkach pobrachuje.
Tak pak njedyrbi bycz! Budžmy šebi wedomni wulkeho
powołanja, kotrež tež my jako šchešćizjenje mamy! Do
předka, so bychmy tež my šobu pomhali, so by byl jedyn
pastyr a jene šadło! A w tajkim dže štejmy šhroble,
pschetož my wěmy, so budže dobyče ščónčnje tola naše,
niž psches našču móž, ale psches móž teho, kiž tu praji:
„A hlaj, ja šym pola waš wšchitke dny hacž do ščónčjenja
šwěta!“ Šdyž tež šo wjele temu kraleštwu Božemu
napschecžimo staja, dha je šo tola Šhryštušowa móž do-
byčerška potašala nad štuťkom šchešćizjanstwa hacž do
tuteho čaša. Jeho móž njeje wošlabnyla. Wón je
wopravdže kral wšchěch kralow, kral wšcheje mozy. Duž
budžmy tež my jeho šwěrní poddanjo, kiž jeho wolu
radny wuwjeduju, so by jeho kraleštwu pschezo dospolnišče
było na šemi a jeho mjeno šo šhwalilo po wšchěm ludu.
Šamjeń. W. we W.

Dobre' wam je!

Sana 16, 7.

(R. Gerol.)

Wam dobre je, so ja tam woteńdu,
Hacž runje šrudni šeže dla mojob' šłowa;
Wy šmějeczje pak šbože sa šrudžbu,
A sa šmjercž ššhadža žiwjenje wam i nowa.
Wšchal pschelata krej moja sa waš je:
Wam dobre je.

Wam dobre je; wy nješejnajeczje
Mje w duchu, dokež šym šcheže w proščnym rubje;
Še šorno štkalo, dha kóš šrawjuje;
Šicž roštočžena dawa wino hubje.
Wy i njebjesh i Duchom šchčženi budžeczje:
Wam dobre je.

Wam dobre je; ach nóžny trjebuje
Tu džeczjo, kiž je macž džě woštajila.
Tón, komuž kóž hdy šlamala šo je,
Ma pluwacž, so šo dušcha šhowa čžila;
Wšchal i šědženja myšł šhrobła wurošče:
Wam dobre je.

Wam dobre je; mje nješošymicže,
Šdyž nětko wóčžlo wam wšchal w šylšach plowa;
Pať junu w šwětle widžicž budžeczje
Tam kónu, kaž wam šlubja wěny šłowa.
Duž wěčžje, njech je wam tež bolosne:
Wam dobre je.

Šurij Bróšł.

Nalětny wukhód.

Njedželu popoždny je; — powětr je miłny, njebjeha šu jašne,
wšchitko šo šeleni a kčžje. Šój, luby čžitarjo, wukhódžmoj šo
šhwilu. Šdže póněžmoj? Won do Božeje rjaneje štwórbny; na
polu a w haju je rjenje. Tola mój mamoj nimo čžicheho po-
šhřebniščeža hiečž — a hlej, wrota šu wotewrjene; duž dha na
šhwilku šastušmoj, ja tak radny do tuteje Božeje šahrody šhodžu.

Šladaj, tamle pschi žyrłwi jednorý šamjeńtny šchizž šteji; še
škotymí pišmikami je na nim napišane: „Wěra, lubosćž,
nadžžija“. Ach, i temule šchizžej a rowej mje pschezo šašo
čžehnje. Šěta šu šo minyše, šěšče tež tajke rjane popoždnye
w nalěčžu kaž džehša, dha šwony šrudne šynki šwonjachu a tule
šo pschi wotewrjenym rowje wjele šylšow platašče. Nětko je šo
na rowje šaseleniko a wjele druhich rowow pódla wuryčlo, tola na
tamnu hodžinu pschezo šašo myšlu a napišmo tuteho šchizža je mi
šhubofo do wutrobny šarhte. Šaj, ja šym ju derje šnač, kotraž
tudny w čžichej šomorzy wěčžnemu nalětnemu ranju napschecžimo
hlada, kotrežž žyle žiwjenje šěšče wěra, lubosćž a nadžžija byla.
Duchowny měšče prawo, jako wón tehdy w čžělnym přědowanju
rjekny: „Šemrjeta bu na šwěčžje jara lubowana, tehodla šo tež
tak jara wopłakuje.“ Wona nješěšče žana wyšoka wošoba, ně,
jeno jednora burška žona, ale tak pobožna, šwěrna dušcha, šajtuž
na žylym pucžu šwojeho dotalnego žiwjenja hiščeže njenamašach.
Wona šěšče jena „i tyč čžichich w kraju“, kotraž, njevidžena
wot šwěta, šwoju pschibslušnosćž šwěrnje dopjelnejšče a tajke
bohate našhonjenje duchowneho žiwjenja we šhubinje šwojeje dušče
nješěšče, so hiščeže džehša i lubosćžu na nju špominamy. Ššwo-
jemu njebjeshemu pastyrjej šěšče wona jako ponižna wowžka derje
šnata; jemu wona po čžěžkim špróžniwym žiwjenju a po wužicžu
Božeho wotkašanja jako pošyljenje sa pošlednje pucžowanje malo
hodžinom do šwojeje šmjercže i jašnym šloškom napschecžimo
špěwašče:

„Kaž dwaj, kiž šo lubo mataj,
Tak ty i nawoženi šhwataj!“

Wy i wulkej šrudobu wokoło jejneho šmjertneho kóža štejach-
my, na kotrymž wona ščěrpliwje a polna nadžžije Knjesowe pschib-
dženje woczakowašče. Ma jene dobo wona džěšče: Čžitajče mi
12. šlaw i profety Šesajaha a wušpěwajče mi potom hiščeže mój
lubowany šhěrlušch: „Mój je wšchón tón šchizžowany, moja lubosćž
Šesuš je“. Ma to wona še šlabym šloškom powjedawšče, kať je šo
něhdy w čžaku čžěžkeje tyšchnosćže prašchala: „Ach, Knježe, čžeho-
dla tak dolho?“ na čžož je kaž wo šnje te šłowa šašlyšchala:
„Šytaj šebi w bibliji 12. šlaw Šesajaha!“ Wona wušna, kať je
jej tónle přjedy nješnaty šlaw potom pschezo i móžnym troščtom
był. Ščónčnje wona i šloškom, kiž bu i kóždej mjeńščinu šlabšchi,
tu šchucžku špěwašče: „Mam junu wotšal čžahnyčž, šo njedžěl
wote mnje“ atd.

Šórsny na to wona čžišče wušny kaž džeczjo w macžernymaj
rukomaj. Wona nětko jako wobydleška njebjeshého Žiona šrael-
škeho Ššwjateho šhwali, kotryž bě w žiwjenju wulki pola njeje. Ma
šemi wona wjazny njeje, kiž bě mi tola tak wjele; jejny row pať
je mi šwjate měštno, wot kotrehož šo ženje bjes duchowneho žohno-
wanja domoj njewróčžam.

Luby čžitarjo, mój čžzemoj nětko šašo domoj hiečž. Šdyž tež
daloko njeponychmoj, Šóh móže tola namaj tón wukhód žohnowacž.
Domach pať čžzemoj bibliju wšacž a i wěryžej wutrobu šebi
12. šlaw Šesajaha pschecžitacž.

F.

Džecaze wječorne Snychnjeńčko.

S njebješ dele skote hwěčki
Hladaja do kóžka mi.
Luby Božo we njebješčach,
Dobru nóz daj nětko mi!

Szwěćće mi, wy lube hwěždky,
Hacž mje błónczko wubudži.
Luby Božo, hladaj na mnje,
Dobru, błódku nóz daj mi!

Pósczel jandželka mi śwěrnob',
So by pschi mni šydał tu;
Daj tež mojim lubyh starschim
Dobru nóz a šchemjazu.

Hladaj tež wschě sprózne džěczi,
Wšmi je śwěru na ledžbu,
Wobradž, Knježe Božo, wschitkim
Dobru nóz a čiščinu.

Blyščěće šo, wy skote hwědy,
Čžěmnosć sahnać macze nóz;
Sdrěmnjeć rady chzu a wušnyć,
Nětk tež wam dam dobru nóz.

Surij Bróšk.

Dobre wušnacze.

Sławny šwedski kancler hrabja Axel i Oxenstierna, kotryž běšče šo sa čaš tizyczilětnje wójnny wo evangelsku zyrtej wulzy sažluzbnny scžinil, šo w poslednich lětach šwojeho žiwjenja do šamoty wróćo scžeže. Šako jeho tam ras jendželski póšlanž wopyta, wón k temu pschi džělenju błědowaze pomnjecžahódne šłowa rěčěšče:

„Ša šym wjele w šwěće nashonil a tak někotru radošćiwu hodžinu pschěžiwil. Ale tón šhumscht, prawje wješeky a šbožowny žiwy bhyč, šym halke nětko namulnył. Ša šo šwojemu Bohu džakuju, šo mi wón čaža dawa, jeho a šebje šameho prawje póšnacž wulnyć. Šenicžka radošć, kotruž mam a pytam, a kotraž mi wjazh dawa džyli wscho, šchtož móže šwět dacz, je póšnacž Božeje lubošće w mojej wutrobje a čžitanje tuteje krašneje knihi (pschi tyčle šłowach položil kancler prawu ruku na bibliju). Wy, mój knježe, šče nětkle w najrjeńšchim ščěwje šwojich lět, štejčže we wyškojej hnadže pola kralow a wječchow, šče k najwážnišchim nadawkam trjebany a dopjelnjućže tešame hiščče pschi polnej štrowošći a najwjetškej čžikosći. Ale to wschitko Šas ras wopušćeži. Šotom moje šłowa lěpje šrošmicže a wobtwjerdžene namašče. Šotom póšnajecže, šo je wjazh mudrosće, trošćta, wěrnosće a radošće w čžichim, Bohu šwjecženym žiwjenju a w čžitanju jeho šłowa nadeńč, džyli na wschěch dworach a pschi wschěch hnadnyh wopofašmach wječchow.“

F.

Šchto i kšchescžijanstwom šhubišč.

W Něhdžezach šo ras čžriódka ludži wo wěrje rošrěčowasche a pschi tym na kšchescžijanstwo šwarješče, prajizh, šo wono ludži pjecža hlupych čžini. Temu tež jedyn džělacžet pschipošluchasche, kotryž šłónczije rjekny: „Haj, haj, šchtož šo kšchescžijanščeje wěry džeržil, tón wjele šhubi. Ša přjedy palenz lubowach, tón pał šym i kšchescžijanstwom šhubil. Šswoju roštorhanu šuknuju, šwój šedrijeny šlobuł teho runja i kšchescžijanstwom šhubich. Šswoju hanibu, šwoje ške šwědomnje, šiz mje čžišćešče, šym i kšchescžij-

janštwom šhubil. Šelu, kotruž mějach w domje, hnydom i kšchescžijanštwom šhubich. Lubi towaršchojo, šchtož ma mješ wami tež něšchto podobneho šhubič, tón dyrbi šo kšchescžijanštwu džeržecž.“

F.

Jantar.

Šo žylych hodžinach šhodžachmy na pobryšy narańšcheho morja a pschepytowachmy pschi tym hromady šwucžiskaneje móřščeje trawy, pschezo i napjatosćžu ša tym hladajo, hacž šo nam šažo kusćicžk jantaria (Bernstein) njepokaže. Wuhladachmy jón, šwěćešče a blyščěšče šo nam wón mješ čžěmnymi wušhnyenymi móřšćimi rošlinami napšchecžiwu, dha jón šběhnychmy jako wulki poklad.

Temu runaju šo čžiche hodžiny, w kotrychž na pobryšy šwojeho žiwjenja pučžujemy a wušhnyene lopjena šwojich dnjow, wot wichora a žolmow šwucžiskane, roššchěrjamy. Tež pschi tym šo nam na mnohich měštnach ta wušchewjaza myšl radoštnje i nich šwěczi: Šón Knješ je wschitko derje čžinil; jeho šmilenje hiščče žaneho šónza nima, a jeho šwěrnosć je wulka!

F.

Čžerpjenja wjedu k Bohu.

Šopledni džěni lěta 18** bě šašwital. Šslónzo šhadžešče je špodžiwnej čžěrwjenosćžu na jašnym rańšchim njebyu a roššchěrješče šlěbrojašnosć na běku plachtu šemje. Šěš je šwojimi jědlemi a šchmrěkami, hewał čžornoseleny a čžmowy, bě polny zošoro-weje pychi kaž hodowne šchtomiki, a tuta běta pycha běšče tak čžěžka, šo halosy dele čžišćešče. Ššchelaki bě napohlad, kotryž ščěčžiny pošćicžowachu, tola ščždy bě rjany a krašny. Šednore wotlišćžene šchtomny dawachu bělej krajinje wschelašošć a wotměnjenje, kotrež wošo šwješeli. Džěni přjedy běšče šo šłónczko popoldnju ščětro čžople na halosy šložowalo a šněh, na nich wišazy, šu roštaty a někotry do dyma pschewobročženy. Šwjecžorna a nózna šhyma pał bě jón šažo dele ščžišćčžala a roštaty šněh bu k halošam pschilěpjeny, tak šo běchu šchtomny i blyšččžatej štoru wuděbjene, kotraž pschi najmjeńšchim šašchajšnenju i džiwonym šchčžeršotom pišotalšče. Šóštny šo něchto i šijom tutyh wobšchleńčženyh halošow, padachu šybolate šryštalowe křišćki na šemju a namašachu šwój row w mjehkim šněšy. Šchtomny budžichu radšcho w přěńšchěj šelenej naturškej drašče štale, kotruž bě jim njebyeski Šóšć k wódžecžu dał, hacž w tej, kotraž šo jeno křótki čžaš blyšččžešče a wotpada. Ščžopla šłóncžna pruha, dujazh wětr, šlecžazy ptacžk, šchibały čžłowjeł roštorha jich njedželšlu draštu, šchtož šo pola přěńšchėje tak lohko nješta. Šola namašachu šo w tutyh rajju tež tajz, kotrymž šo šybolaty blyšččž, runjež šachodny, lěpje špodobašče, džyli wopravdžity a trajazy.

Šěš, wo kotrymž je tudy rěč, ležesche na horje, 400 loščžow wyškojej. Ššłózne štrony k polnozy šryjachu pola a šuki. Š wječžoru ležesche wješka, psches kotruž šo šlěborna rěčžka čžehnjesche. Š ranju šryjesche dlějšchu horu dołhi a šchěroki čžorny lěš. Šale hora wišasche i druhej, runje tak wyškojej, w hromadže, a wobej běšchtej špocžatk šetomaša horinom. Ššchi štopje špomnjeneje hory k pol-dnju ležesche wješ, kotraž mějesche něhdže što ščžow, w kotrychž šrijedžinje zyrtej, šara, wucžěinja a rycžěšće šublo i hrodom šo wušnamjenjowachu a napohlad žyšeje wšy porjeńšchachu. Šschitko pošafowasche na to, šo w tutej wšy ratarštwu a rjemješćništwu ščžějetej a tyjetej, pschetož derjehicže šo w žykej wotłnošći tuteje wšy wotšnamjenjowasche a pschecželne woblicžo tutyh ščžow pschikwasche pučžowarjej lubošne witanje. Šžim bóle šo ta šama hordžesche, čžim ponižnišcho ležesche na wječžornym šoku hory wješka Šěšowž. Šeje žyly napohlad pošafowasche na to, šo tudy jenož „mali ludžo“ šhdlaču, kofiz mějachu wošoko šwojich nišćki

domow, se hlomu krynch, i wjetscha jahrodku, te kotrejz so nehdyze kórz abo nětotre kórz polow pschisamknychu. Nětotši mějachu lědy pol kórza, a drusy jeno hołu khezku. W lěczu ležesche wjeska w krašnej wokolnosczi a wuhlad na wokolnu krajinu běsche wulzy jara swjebelazy. Khezki běchu i wjetscha wschitke wot shtomow pschikryte a jahrodny derje wobhadžane.

Njemušnamjenjesche so tež Věšowz psches hwoje rjane a wulke twardjenja, běsche tola we dalischedej wokolnosczi snata wjeska. Dwe žónskej běschtej, kotrejz tutej wjeszy mjeno dajchtej, kiž bě daloko a scherofo snate. Wobej wuwikowaschdej cžlowsku pschitwěru i hamowužitnym wotpohladanjam, a to so wobemaj derje radži. Sena, kotraž běsche w mlodych lětach hwoj khlěb i lěnjoscju jědla a šebi jón psches proschěrstwo nahromadžila, žiwjesche so na stare dny wot wěschćenja a kharthkadžjenja. Dofelz běsche pschi proschěrstwje wjele ludži a jich wobstejenstwa, wobobnoscze, njehmanoscze a t. d. snacž nawukla a to we scherofim wotkreju, njebe žana czeža, hdyž jim wo saudženyh cžafach a pobeudženyh rěčesche, kotrejz so wopradowze tak mějachu a na cžimž so wopytowarjo wulzyšchnje džiwachu. Běsche pať wona saudženoscz tak derje wotkryla, dyrbjesche tež, kaž mēnjachu, do pschichodnyh cžafow pohladacž mōz. Mnošy wěrjachu do jeje wuprajenjow a džeržachy jeje hlowo wysche hacž ewangelion hamy. Mludra doscz pať wona bě, so hwoje hlowa stajnje tak klozi, so so to a tamne trjehicž dyrbjesche, dofelz dwójake wukladowanje wotpuschczi. Bě so to a tamne trjehiko, namakachu so pschezo wjazny wěrjaznyh abo lěpje pschitwěrnnyh duschow, kotrejz šebi pschichodnoscz, wschitkim šmjertnym sakrytu, wotkrycž dacž cžydu. Na njedželskich dnjach pucžowachu hny mlodych ludži i mēsta a se wšow i tutej Sibylli 19. lěstotka. Wona běsche psches wschelaki hokuspotus hwojemu masanemu wobhudenju waznišchi a potajnostny wuhot dala, a psches to so jeje pschipad powjetschesche. Saklepjenje a potajnstwo njeje tež hišcže w něfischim lěstotetku hwoju mōz šhubilo, hacž runje so nasch cžaf šžělany a wucženy mjenuje. A tajzy, kotřiž šebi w žyrkwi najwobebnišche kručy předomanja njeměrkowachu, mōžachu to hlowo wot hlowa i hlowny, shtož běsche jim wěschczerka jalo wazne pschipowjedala.

We wěstnyh cžafach, kotrejz pschitwěrnny sa wazne džerža a na šony bóle dnyli hewak fedžbujaj, mējesche wěschczeriza, kotraž tež šony wukladowasche, žalošny pschipad. Na pschiklad běchu to dny po Sandriju, Tomaschu, po patoržizy a t. d., dofelz w nozach tutnyh dnjow ludžo wschelake pschitwěrnny cžerjachu. Tak so wołoj schtrějesche a lijesche, stupnicžki so mjetachu, plót so tšchafesche, pod wołnami šuřodow so pošluchasche a t. d. Potom cžyšche kōždy nasajtra wukladowanje hwojich cžintow mēcz a pschidžze teho dla i tutej kuslarniczi w nowym Endorje.

We wšy rěkachy jej „czorna Hana“ a kōždy so jeje bojesche, dofelz jejny šy jasył jara husto njeměr a swadu mjes šuřodami šhotowa.

Najbóle pať mējesche jejna najbližšcha šuřodžina cžerpicz. Senošchobna khezka „czorneje Hany“ mējesche pschibocžny pschitwart, w kotrymž běsche stwicžka i tšjomi wołnjeschlamy a w kotrejž nětotre lěta šem wudowa Sahrodnikowa i džowczicžku bydlešche.

Sahrodnikowa šedžesche mjes dwēmaj šymaj šuřodžinomaj a běsche hižom wjele horja šnjescž dyrbjała. Pschetož jeje druha šuřodžina běsche rošwěrowana žona a wobšedžerka hwojeho wobhudenja, kotrejz bě lědom 20 krocželow wot Sahrodnikowej šbalene a hdyž dyrbjesche nimo, hdyž cžyšche do wšy. Cžěpla Wjell bě krotki cžaf jeje muž pobyl, ale wona bě so w tym krotkim mandželstwje hōrščha dnyli wjell wopokasala. Wjell pať wsa šebi „Wowczerež Niku“, dofelz mējesche wona khezku a něšto šamoženja, kotrejz běsche wot nana namrēla. Tón šamny bě we hwojim cžafu mēšchē na jenym knježim dworje pobyl. Wot njeho nawuřny wona wschelake

sela šejnawacž. Wschako šu wowczerjo sa hwoje šadko najbóle šami lēkarjo, haj cžasto lēkujaj tež ludži a šlót. Tež jeje nan bě šary šlótny lēkar byl a jeho wjedženje a šhonjenje njebe šazpicž. Šalo šo nan miny, pschipadže „Nizy“ khezka, pschipodlanška jahrodka a kručy pola.

Wona wobdžekasche hwoje pola, phtasche a šuschesche sela, warjesche wschelake picže a štušasche do štopow nana, tola i mjeničej wustojnosczu a wobhladnimosczu. Pschetož wona njestarasche so wo šbože bližšcheho, ale roščenje šamšneje mōschnje a kubla bě jej naležaze. Teho dla wona bóle ludži dnyli šlót lēkowasche. Tola pschi šhorosczach šlotu so ju tež husto wo radu praschachu, a to najbóle tehdy, hdyž šebi pschitwěrnny mnyšlachy — a tajkich je hišcže doscz na hwcže — so ma jich šlót nacžinjene abo so je wotkustowanly. W tajkich padach wukasa wona špodžiwne wězy. Tak dyrbjachy ludžo n. psch. šhore škocžo kōždy džen pschi šakhadženju šlōncžka trōžny wołolo domu abo žyľeho dwora hncž a pschi tym wēšte shtucžki bōrbotacž, kotrejz mējachu wotkustowanje došonjecž; tež dyrbjesche šhore škocžo je šelowej jušchu so mnyč.

Druhdy pomhasche tuto wotkustanje, najbóle pať njehasche šhoroscz twochnyč. Potom so něšyto druhe wukasa a jeli dobra natura škocžecža šhoroscz pschewiny — shtož so husto pschi wschēm njerosomnyh lēkowanju šta — roščesche šhwalba lēkariki.

Cžim wjazny pjenes jej jeje lēkowanje pschijesche, cžim škupišcha bu jeje wutroba. A tuta štušoscž nacžini najwjetschju njejednotu w mandželstwje a to tajku, kotraž hacž i puřam a sa nětotre lěta i rošwajanjju mandželstwa wjedžesche. Šo tymšamym bu šika njejnješkwischa a hōrščha.

Wudowa Sahrodnikowa mējesche tule njehmanoscž najbóle šacžucž, pschetož jeje wōšomlětna džowczicžka njehmēdžesche so won hibnyč a njemōžesche jej nihdye prawje štušacž. Tudy běsche so shtoma dōtknyla, tam bě najmjēnšchju kwētku wuschcžipnyla, šašo bě šebi jabluko šbēhnyla, šašo padže na jeje šahrodže a něšto trawy so škōcži; wschitko, wschitko ju jara rošhnewa a pschijesche wbohemu džěscžu žalošny šwar a wjele njehornnyh hlowow, haj šamo druhdy puři. Šajku boloscž tajka njehornoscž macžeri nacžini, mōže šebi kōždy šam mnyšlicž, a tola njemōžesche wona lube džěcžo doscz šakitowacž.

Wjellowa hidžesche Sahrodnikowu a jeje džěcžo hižom nětotry cžaf šem hacž na najhōrje. Pschicžina i temu ležesche w nekajkim wuprajenju Sahrodnikoweje pschecžimo Wjelloweje hojenju žuřeho, i widlišcžemi cžwilowaneho džěscža, kotrejz běsche Wjellowa šašo šhonika.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Š radoscžu mōžemy šjewicz, so mamy šašo šerbškeho duchowneho w krajnej šnodže w Šalskej. W Lubijskim wotkreju je so knjes šarac Mrōřak w Šrodžišcžu i 69 hložami pschecžimo 17 hložam wušwolil. W Budyšto-Šamješkim wotkreju wušwoli so knjes šarac Lange i Šuzkowow.

— W Njeřwacžidle so w bližšchim cžafu 4. wucžerške mēsto šaloži. Do Šarēcža je psched krotkim 2. wucžer pschischol.

— Šnjes šarac Micžka w Šalschtrowje, roščeny Šerb i Šinatakškeje wōřady, kotryž běsche we hwojim cžafu šerbški duchowny w Šamjeřzu, so 1. julija na wotpocžink poda.

„Bombaj Bōb“ njeje jenož pola knjesow duchownnyh, ale tež we wschēch pschesdawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž.